

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku M. S.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Słupsku  
o prawo do renty,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw  
Publicznych w dniu 25 listopada 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w  
Gdańsku z dnia 27 sierpnia 2014 r., sygn. akt III AUa 2449/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje radcy prawnemu A.D. - Kancelaria Radców Prawnych w S. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w Gdańsku) kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) powiększoną o kwotę należnego podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej na rzecz wnioskodawczynie w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2014 r., III AUa 2449/13, Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację wnioskodawczynie M. S. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Słupsku z dnia 28 sierpnia 2013 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Słupsku, o rentę z tytułu niezdolności do pracy, wobec niespełnienia przez wnioskodawczynię przesłanek określonych w art. 12, 13 i 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o

emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.).

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pełnomocnik wnioskodawczyni, zarzucając naruszenie prawa procesowego – art. 217 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 227 i 228 § 1 k.p.c. przez oddalenie wniosku ubezpieczonej „o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego ortopedy („,,)” oraz naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. „wskutek niezamieszczenia w uzasadnieniu skarżonego wyroku przesłanek oddalenia wniosku z opinii biegłego ortopedy”, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością, ze względu „na oczywiste naruszenie przez Sąd II instancji” wymienionych w podstawach skargi przepisów k.p.c.

W odpowiedzi na skargę, pozwany organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oczywista zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy

jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437).

Natomiast w okolicznościach sprawy, uzasadnienie skargi kasacyjnej w istocie sprowadza się do polemiki z poczynionymi na podstawie opinii biegłych ustaleniami Sądu pierwszej instancji, co do stanu zdrowia wnioskodawczynie oraz możliwości dalszej pracy zgodnie z kwalifikacjami. Wnioski zespołów biegłych powołanych przez Sąd pierwszej instancji były zbieżne co do oceny stanu zdrowia wnioskodawczynie, wskazując, że nie jest ona obecnie osobą niezdolną do pracy, a zatem nie spełniła przesłanek określonych w art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Na temat pojęcia niezdolności do pracy, stanowiącej przesłankę nabycia uprawnień rentowych Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie, generalnie uznając, iż istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich (por. przykładowo wyrok z dnia 24 sierpnia 2010 r., I UK 64/10, niepublikowany, czy wyrok z dnia 6 stycznia 2009 r., II UK 125/08 - niepublikowany, w którym przyjęto, że upośledzenie organizmu nie jest wystarczającą przesłanką przyznania renty, w sytuacji, gdy mimo tego upośledzenia możliwe jest podjęcie dotychczasowej pracy i systematyczne leczenie schorzenia).

Tym się kierując, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach procesu orzeczono, uwzględniając taryfowe wynagrodzenie pełnomocnika zgodnie z § 11 ust. 2 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

